

[Arbejds- og Socialministeren.]

avise sig, at 28 pCt. af de arbejdsløse ikke har været ledige længere end 6 Dage. Her drejer det sig ikke blot om Folk, der ikke har gaaet Karenstiden ud og saaledes ikke oppebærer Understøttelse endnu, men ogsaa om Løsarbejdere, f. Eks. Havnearbejdere, der ogsaa under normale Forhold ofte har et Par Arbejdsløshedsdage om Ugen, og om Personer, der er kortvarigt ledige paa Grund af Pladsskifte. Endvidere fremgaar det af Statistisk Departements Materiale, at ikke mindre end 20 pCt. af dem, der var arbejdsløse ved Udgangen af Januar 1941, havde været ledige mellem 7 og 25 Dage. Alt i alt havde 48 pCt., altsaa omtrent Halvdelen af de Personer, der var arbejdsløse ved Udgangen af Januar 1941, kun været ledige i højst 1 Maaned. Hertil kommer nu, at 25 pCt. af de arbejdsløse havde været ledige mellem 26 og 50 Dage, saaledes at det kun er 27 pCt. af dem, der var arbejdsløse ved Januar Maanedes Udgang, der havde haft en Ledighedsperiode paa over 50 Dage.

Det viser sig altsaa, naar man ser Tallene nærmere efter, at de enkeltes Muligheder for at faa Arbejde er adskilligt større, end man paa Forhaand vilde tro, naar man ser paa det samlede Tal. En lignende forholdsvis gunstig Belysning faar Arbejdsløsheden, naar man ser paa Tallene vedrørende Beskæftigelsen. Det viser sig her, at 34 pCt. af dem, der var arbejdsløse ved Udgangen af Januar Maaned, havde været beskæftiget i over 8 Maaneder i det sidste Aar, medens 26 pCt. af dem havde været beskæftiget mellem 6 og 8 Maaneder det sidste Aar.

Disse Forhold er i den senere Tid blevet draget frem i Pressen, efter at Statistisk Departement er begyndt paa en nærmere Analyse af Arbejdsløshedstallet, og der er Grund til at lægge stor Vægt paa det, ikke fordi det gør selve Arbejdsløsheden mindre, men fordi det giver os et andet og væsentligt lysere Billede af de arbejdsløses store Skare. Vi bliver klar over, at der er en betydelig Fluktuation, og at Udsigten til at faa Arbejde for mange af dem er en Realitet af stor Betydning.

Der spørges dernæst, om Regeringen er opmærksom paa de arbejdsløses fortvivlede Levevilkaar. At Arbejdsløsheden i sig selv er en Ulykke, det er vi alle klar over, og at Befolkningens Levevilkaar som Helhed allerede er blevet betydeligt forringet, ved vi ogsaa; men det er sikkert ikke rigtigt at sige, at der er et særligt Misforhold, naar man ser hen til de Vilkaar, som en stor Del af den øvrige Befolkning lever under.

Da vi pr. 1. April 1940 regulerede Arbejdsløshedsunderstøttelsernes Maksimums-satser efter Januar-Pristallet, blev Maksimum for Forsørgere fastsat til 5 Kr. om Dagen, hvilket giver en Understøttelse paa 35 Kr. i de Kasser, der udbetaler 7 Dages Understøttelse ugentlig, og det gør, som bekendt, langt de fleste af Kasserne. Men skønt Loven kun regner med een Regulering aarlig, er vi ikke blevet staaende ved dette Maksimum. Ved Loven af 17. December i Fjor blev der givet de arbejdsløshedsforsikrede nogen Dækning for Prisstigningen, og det skete delvis under en anden Form, end vi hidtil har anvendt, idet Dækningen blev gradueret efter de forsikredes Forsørgeryrder. For det første blev der givet Kasserne Mulighed for at foretage en vis Forhøjelse af Dagpengene, nemlig med 25 pCt. af den Forhøjelse, der vilde være givet ved en fuldstændig Pristalsregulering, en Regulering, som alle var enige om ikke kunde finde Sted paa det Tidspunkt. Men derudover blev der givet dem Mulighed for at yde Børnetillæg, og ved Forhøjelsen af Dagpengene og ved Børnetillæggene er der i det hele givet de arbejdsløshedsforsikrede en betydelig Hjælp. Forhøjelsen af Dagpengene udgør som bekendt 35 Øre for Forsørgere pr. Dag, og Børnetillægget 30 Øre daglig for hvert hjemmeværende Barn, dog højst 1 Kr. 20 Øre daglig.

Det ligger fjernt fra mig at ville paa-staa, at Understøttelserne er rigelige, men det kan i hvert Fald ikke være rigtigt at tale om Misforhold, naar man sammenligner med den Indtægt, som andre Medborgere er henvist til at skaffe sig ved Arbejde.

Lad mig i denne Sammenhæng berøre en enkelt Side af Kontingentspørgsmaalet, som er rejst senere i Forespørgselen. I Øjeblikket er der næppe Anledning til begrundet Klage. Ganske vist har en Række Kasser efter Vedtagelsen af Loven af 17. December 1940 været nødsaget til at forhøje deres Kontingenter, men takket være Fagforbundenes forstaaende Holdning er Forhøjelserne i overvejende Grad blevet afholdt af Fagforbundene og har derfor ikke haft Virkning paa de enkeltes Økonomi; de arbejdsløse har ikke mærket disse Kontingentforhøjelser.

Forespørgselen beskæftiger sig derefter med Arbejdsløshedskassernes økonomiske Vanskeligheder. Paa det Tidspunkt, Forespørgselen fremkom, var Fremdragelsen af dette Spørgsmaal noget ejendommeligt, for bortset fra en enkelt Arbejdsløshedskasse, som jeg skal komme tilbage til, ved jeg ikke af, at der dengang forelaa øjeblikkelige